

Sygn. akt I C 468/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Radomiu I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Michał Gałek

Protokolant: Emilia Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2019 roku w Radomiu na rozprawie

sprawy z powództwa K. K., A. K.

przeciwko M. S. (1), M. S. (2)

o wydanie nieruchomości, ustalenie wygaśnięcia użytkowania nieruchomości

1. **oddala powództwo;**

2. **zasądza od K. K. i A. K., solidarnie na rzecz M. S. (1) kwotę 7.217,00 (siedem tysięcy dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.**

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt I C 468/17

UZASADNIENIE

Powodowie K. K. i A. K. w pozwie z dnia 22.08.2016r., wskazując, jako podstawę prawną art. 407 w związku z art. 898 § 2, art. 64 oraz art. 913 § 2 Kodeksu cywilnego, wnosili o:

1. zobowiązanie pozwanego M. S. (1) do wydania powodom korzyści w postaci niezabudowanej nieruchomości składającej się z działek o numerach ewidencyjnych (...), łącznego obszaru 1,72 ha, położonej w miejscowości S. w gminie K., dla której Sąd Rejonowy w K. V Wydział w K. prowadzi księgę wieczystą numer (...),

2. zobowiązanie pozwanego M. S. (1) do wydania powodom korzyści w postaci udziału do 1/2 części we współwłasności zabudowanej nieruchomości składającej się z działek o numerach ewidencyjnych (...), łącznego obszaru (...) ha, położonej w miejscowości S. w gminie K., dla której Sąd Rejonowy w K. V Wydział w K. prowadzi księgę wieczystą numer (...),

5. stwierdzenie obowiązku pozwanego M. S. (1) zawarcia z Powodami umowy nieodpłatnego przeniesienia na rzecz Powodów do ich majątku wspólnego własności nieruchomości opisanej w punkcie 1, oraz do pokrycia przez M. S. (1) kosztów aktu notarialnego dokumentującego tę umowę,

4. stwierdzenie obowiązku pozwanego M. S. (1) zawarcia z powodami umowy nieodpłatnego przeniesienia na rzecz powodów do ich majątku wspólnego udziału 1/2 części we współwłasności nieruchomości opisanej w punkcie 2, oraz do pokrycia przez M. S. (1) kosztów aktu notarialnego dokumentującego tę umowę,

5. w związku z wnioskiem z punktu 2, rozwiązanie umowy dożywotniego użytkowania udziału do 1/2 części we współwłasności opisanej tam nieruchomości, służącego M. S. (2), zawartego w § 4 umowy darowizny, sporządzonej aktem notarialnym w dniu 07 lipca 2005 roku przed notariuszem A. W. w P., za rep. A nr (...).

Roszczenia swoje wywodzili ze skutecznego ich zdaniem odwołania darowizny wymienionych nieruchomości dokonej na rzecz M. S. (2).

W odpowiedzi na pozew M. S. (1) wnosił o oddalenie pozwu w całości i zasądzenie kosztów od powodów na rzecz pozwanego według norm przepisanych.

Podniósł, że w związku z punktem 5 -tym pozwu po stronie pozwanego winna być przypozwana M. S. (2).

Powołane w uzasadnieniu pozwu oświadczenia o odwołaniu darowizny przez powodów wobec pozwanego i M. S. (2) były brane pod uwagę przy rozpoznaniu spraw: I C (...) Sądu Okręgowego w R., I C (...) Sądu Rejonowego w G..

Ponadto odwołanie darowizny przez A. K. i K. K. z dnia 05.06.2000r dotyczyło wyłącznie M. S. (2) i dochodzona wierzytelność z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia uległa przedawnieniu.

Odwołanie darowizny przez powodów pismem z dnia 02.10.2007 roku i pismem z dnia 06.11.2009 roku dotyczyło pozwanego M. S. (1) i M. S. (2), kiedy to M. S. (2) nie była już właścicielem nieruchomości objętej pozwem a treść tych pism była przedmiotem przy ocenie materiału dowodowego w sprawie I C (...) Sądu Rejonowego w G.. Dokonana darowizna przez M. S. (2) na rzecz M. S. (1) nie stanowiła rozszerzenia wspólności ustawowej.

Nie zachodzi podstawa prawna z art.407 k.c. na który powołują się powodowie, bowiem przejście przedmiotu darowizny do majątku odrębnego M. S. (1) miało miejsce na podstawie umowy darowizny z dnia 07 lipca 2005 roku, a więc przed odwołaniem darowizny w dniu 4.10.2007 roku i 6 lipca 2009 roku . Wobec tych faktów M. S. (2) nie może być uznana za osobę, która bez podstawy prawnej uzyskała korzyść majątkową kosztem darczyńcy.

Brak jest podstaw do odwołania darowizny na podstawie art.898 § 1 k.c. na który powołują się powodowie K. K. i A. K., gdyż agresja , prowokacja była po stronie powodów i nie występowała rażąca niewdzięczność po stronie M. S. (2) i jej męża M. S. (1) , co wynika z uzasadnienia uzasadnienie Sądu Apelacyjnego w L. w sprawie I ACa (...).

W zakresie roszczeń powodów wypowiedział się także Sąd Okręgowy w R. w sprawie IV Ca (...). W uzasadnieniu wyroku oddalającego apelację K. K. i A. K. od wyroku Sądu Rejonowego w G. w sprawie I C (...) odniósł się do przepisów art. 405k.c, 407 k.c. 408 k.c, 898 § 2 k.c, a powołanych w niniejszym pozwie - jako podstawa prawna pozwu: art. 407 k.c. w zw. z art. 898 § 2 k.c.

W piśmie z dnia 24.11.2017r. powodowie dokonali zmiany powództwa w pkt 5 w ten sposób, że w miejsce jego dotychczasowego brzmienia wnosili, na podstawie art. 255 k.c. o orzeczenie, że użytkowanie udziału wynoszącego 1/2 część nieruchomości, składającej się z działek o numerach ewidencyjnych (...), dla której Sąd Rejonowy w K. prowadzi księgę wieczystą nr (...), ustanowione w § 4 umowy darowizny, zawartej przed notariuszem A. W. w P. w dniu 07 lipca 2005 roku aktem notarialnym za rep. A nr (...), wygasło wskutek niewykonywania przez lat dziesięć.

Podnieśli , że nie ma racji pozwany, twierdząc, że roszczenie z art. 407 k.c. uległo przedawnieniu, bowiem na zasadach ogólnych stosuje się do niego dziesięcioletni okres biegu przedawnienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2003 r., sygn. akt V CK 24/02, LEX nr 82438).

Powodowie powzięli wiadomość o darowiznie uczynionej przez M. S. (2) na rzecz pozwanego we wrześniu 2006 roku, zatem po myśli art. 118 w związku z art. 120 § 1 k.c. in fine termin przedawnienia został skutecznie przerwany pozwem, wniesionym w sierpniu 2016 roku.

Darowizna uczyniona przez powodów na rzecz M. S. (2) została przez nich odwołana dnia 5 czerwca 2000 roku. Stosownie do art. 898 § 2 zdanie pierwsze k.c., zwrot przedmiotu odwołanej darowizny powinien nastąpić stosownie

do przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. Wraz z odwołaniem darowizny upada podstawa prawna posiadania na własność przedmiotu darowizny, zatem - wbrew twierdzeniu pozwanego - M. S. (2) uzyskała bez podstawy prawnej korzyść majątkową kosztem powodów.

Wbrew twierdzeniu pozwanego, Sąd Okręgowy w R. w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 czerwca 2013 roku, sygn. akt IV Ca (...), oddalił apelację, ale nie z przyczyn, z powodu których Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z dnia 17 sierpnia 2012 roku, sygn. akt I C (...), oddalił powództwo przeciwko M. S. (1). Sąd Okręgowy w R. wskazał bowiem, że powództwo przeciwko M. S. (1) powinno być oparte na art. 407 k.c. i pogląd ten uzasadnił.

Pozwani wnosili o oddalenie powództwa w całości. .

Sąd zważył, co następuje.

Powodowie jako podstawę faktyczną powództwa wskazali następujące okoliczności.

Aktem notarialnym sporządzonym dnia 14 września 1999 roku przed notariuszem J. K. w K., powodowie umową darowizny przenieśli na rzecz swoich córek Z. S. i M. S. (2) własność nieruchomości położonych w S..

W umowie tej M. S. (2) otrzymała niezabudowaną nieruchomość składającą się z działek o numerach ewidencyjnych (...), łącznego obszaru 1,72 ha, położonej w miejscowości S. w gminie K., dla której Sąd Rejonowy w K. V Wydział w K. prowadzi księgę wieczystą numer (...), oraz udział do 1/2 części we współwłasności zabudowanej nieruchomości składającej się z działek o numerach ewidencyjnych (...), łącznego obszaru (...) ha, położonej w miejscowości S. w gminie K., dla której Sąd Rejonowy w K. V Wydział w K. prowadzi księgę wieczystą numer (...).

W odczuciu powodów w krótkim czasie po zawarciu umowy darowizny, M. S. (2) wraz ze swoim mężem M. S. (1), zaczęli ich bardzo źle traktować, ubliżali im, dochodziło nawet do rękoczynów.

Sytuacja ta spowodowała, że powodowie pismem z dnia 5 czerwca 2000 roku odwołali darowiznę uczynioną na rzecz M. S. (2).

W kwietniu 2002 roku M. S. (1) pobił siostrę swojej żony, Z. S. tylko po to, aby odebrać jej kamerę (...), należącą do powódki A. K.. M. S. (1) został za to skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 2 sierpnia 2004 roku, sygn. akt II K (...) na 10 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 3 lat.

Również w kwietniu 2002 roku M. S. (2) pobiła powódkę A. K. i Z. S. roztrzaskując jej prawy staw skokowy i powodując u niej 15 % trwałego kalectwa, za co wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 11 kwietnia 2005 roku, sygn. akt II K (...), została skazana na 4 miesiące pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 2 lat.

Po tym drugim wyroku M. S. (2) aktem notarialnym z dnia 7 lipca 2005 roku, sporządzonym przed notariuszem A. W. w P. za rep. A nr (...), zawarła z pozwanym umowę darowizny, mocą której przeniosła na pozwanego nieruchomości подарowane jej przez powodów umową darowizny z dnia 14 września 1999r. rep. A nr (...): niezabudowaną nieruchomość składającą się z działek o numerach ewidencyjnych (...), łącznego obszaru 1,72 ha, położonej w miejscowości S. w gminie K., dla której Sąd Rejonowy w K. V Wydział w K. prowadzi księgę wieczystą numer (...), oraz udział do 1/2 z części we współwłasności zabudowanej nieruchomości składającej się z działek o numerach ewidencyjnych (...), łącznego obszaru (...) ha, położonej w miejscowości S. w gminie K., dla której Sąd Rejonowy w K. V Wydział w K. prowadzi księgę wieczystą numer (...). W § 4 tego aktu M. S. (1) ustanowił na rzecz M. S. (2) nieodpłatnie prawo dożywotniego użytkowania całego udziału do 1/2 części we współwłasności zabudowanej nieruchomości objętej księgą wieczystą numer (...).

Powodowie jeszcze dwukrotnie skierowali do M. i M. S. (1) na piśmie oświadczenia odwołujące darowiznę : w dniu 2 października 2007 roku i w dniu 6 listopada 2009 roku.

W styczniu 2002 roku powodowie złożyli przeciwko M. S. (2) pozew o zwrot przedmiotu darowizny (o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli).

Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 31 marca 2003 roku, sygn. akt I C (...) oddalił pozew, a Sąd Apelacyjny w L. wyrokiem z dnia 26 listopada 2003 roku, sygn. akt I ACa (...) oddalił apelację powodów.

Sądy obu instancji uznały, że w rodzinie panował konflikt, do którego powstania i zaostrzenia przyczyniły się obie strony - córka i rodzice, zatem brak było podstaw do odwołania darowizny (akta sprawy I C (...)).

Odwołanie darowizny przez powodów pismem z dnia 02.10.2007 roku i pismem z dnia 06.11.2009 roku dotyczyło pozwanego M. S. (1) i M. S. (2), kiedy to M. S. (2) nie była już właścicielem nieruchomości objętej pozwem, było oceniane pod względem skuteczności w sprawie I C (...) Sądu Rejonowego w G..

W zakresie roszczeń powodów wypowiedział się także Sąd Okręgowy w R. w sprawie IV Ca (...). W uzasadnieniu wyroku oddalającego apelację K. K. i A. K. od wyroku Sądu Rejonowego w G. w sprawie I C (...) odniósł się do tych oświadczeń oraz przepisów art. 405 k.c. , 407 k.c. 408 k.c. , 898 § 2 k.c. , powołanych w niniejszej sprawie (akta sprawy I C (...)).

Sąd stosownie do art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. odrzucił pozew w zakresie żądań z pkt 3 i 4 uznając , że pełnomocnik powodów próbował przedstawić żądania zawarte w pozwie jako odmienne od tych, które już wcześniej zostały wywiedzione na podstawie stanu faktycznego przytoczonego w uzasadnieniu pozwu.

Zażalenie powodów na powyższe postanowienie zostało oddalone przez Sąd Apelacyjny w L. postanowieniem z dnia 23 stycznia 2018r. oddalone (sygn. akt I ACz (...)).

Sąd zważył, co następuje.

Przytoczone okoliczności Sąd uznał za niesporne pomiędzy stronami.

Wskazać w tym miejscu należy że Sąd jest związany żądaniem pozwu na podstawie art. 321. k.p.c.

Strona powodowa po częściowym odrzuceniu pozwu nie dokonała zmiany powództwa .

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, który podziela Sąd Okręgowy, zgodnie z którym w sytuacji nieodpłatnego rozporządzenia przez obdarowanego przedmiotem darowizny na rzecz osoby trzeciej, to na tę osobę przechodzi obowiązek zwrotu przedmiotu darowizny w razie skutecznego jej odwołania (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 1992 r., III CZP 142/91, OSNC 1992/7-8/130, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2011 r., III CSK 137/10, Lex nr 1084562).

W realiach niniejszej sprawy pozwany, byłby zobowiązany do złożenia oświadczenia woli, mocą którego zostałaby na powodów przeniesiona własność nieruchomości darowanej przez nich pozwanej gdyby można było mówić o skutecznym odwołaniu przez powodów darowizny.

Brak jest jednak podstaw do przyjęcia, aby powodowie skutecznie odwołali darowiznę. Okoliczności złożonych przez nich oświadczeń przytoczonych w pozwie były już przedmiotem oceny w sądach obu instancji.

Porównanie podstawy faktycznej żądania zgłoszonego w poprzedniej sprawie stanowiącego przedmiot osądu w sprawie I C (...) oraz treści i podstawy faktycznej żądania aktualnie zgłoszonego, prowadzi do wniosku, że nie zachodzą różnice w zakresie i podstawie faktycznej aktualnie zgłoszonego żądania .

Powodowie w poprzedniej sprawie żądali zobowiązania M. S. (1) do złożenia oświadczenia woli stwierdzającego, że przenosi nieodpłatnego na rzecz powodów własności nieruchomości niezabudowanej nieruchomości składającej się z działek o numerach ewidencyjnych (...), łącznego obszaru 1,72 ha, położonej w miejscowości S. w gminie K.,

dla której Sąd Rejonowy w K. V Wydział w K. prowadzi księgę wieczystą numer (...), oraz udziału do 1/2 części we współwłasności zabudowanej nieruchomości składającej się z działek o numerach ewidencyjnych (...), łącznego obszaru (...) ha, położonej w miejscowości S. w gminie K., dla której Sąd Rejonowy w K. V Wydział w K. prowadzi księgę wieczystą numer (...).

Obecnie powodowie żądali, stwierdzenia obowiązku pozwanego M. S. (1) do złożenia takiego oświadczenia woli.

Niewątpliwie więc w obu sprawach ich roszczenie wywiedzione było z faktu złożenia przez nich oświadczeń o odwołaniu darowizny z dnia z dnia 14 września 1999 r..

Za ugruntowane uznać należy stanowisko, że oświadczenie o odwołaniu darowizny wywiera jedynie skutek obligacyjny w tym sensie, że stwarza dla obdarowanego obowiązek przeniesienia własności z powrotem na darczyńcę.

Zdaniem Sądu to właśnie ten obowiązek pozwanego był przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawie I C (...), co prowadziło do odrzucenia pozwu w pkt 3 i 4. Porównując podstawy faktyczne żądania powodów w tym zakresie przede wszystkim zauważyć należy, że w sprawie I C (...) jak i niniejszej powodowie powoływali się na to, że pismem skierowanym do M. S. (2) i M. S. (1), nadanym w urzędzie pocztowym dnia 4 października 2007 r. odwołali darowiznę z dnia 14 września 1999 r., dokonaną na rzecz córki M. S. (2).

Również kolejne pismo z dnia 6 listopada 2009 r., skierowane do córki i zięcia dotyczyło odwołania darowizny z dnia 14 września 1999 r. i podobnie jak pierwsze było przedmiotem oceny żądań powodów w sprawie I C (...), a następnie w wyniku wniesionej przez powodów apelacji w sprawie IV Ca (...) Sądu Okręgowego w R..

W sprawie niniejszej powodowie także powoływali się na fakt trzykrotnego odwołania przez nich darowizny uczynionej na rzecz ich córki w 1999 r. (odwołanie z 2000 r., z 2007 r. i 2009 r.), co ich zdaniem przemawiać ma za obowiązkiem pozwanego zwrotu na ich rzecz nieruchomości objętych tą umową, które uzyskał w drodze darowizny od swojej żony - M. S. (2)- córki powodów .

W sprawie I C (...) Sąd Rejonowy w G. czyniąc ustalenia dla potrzeb rozstrzygnięcia sprawy odwołał się zarówno do umowy darowizny dokonanej przez powodów na rzecz ich córki jak również do faktu, że trzykrotnie powodowie ją odwoływali. Ostatecznie nie uznał tych czynności za skuteczne.

Sąd Okręgowy w R. rozpoznając apelację powodów od wyroku wydanego w sprawie I C (...) nie zmieniał powyższych ustaleń.

Powodowie nie powołali żadnych nowych okoliczności, które nastąpiłyby po wydaniu wyroku w ww. sprawie.

Nie można również podzielić stanowiska powodów, że obecnie swoje roszczenie opierają na nowej podstawie prawnej tj. art. 407 k.p.c., zaś w sprawie I C (...) podstawę rozstrzygnięcia stanowił art. 898 § 1 k.c.

Sąd Okręgowy w R. rozpoznając apelację powodów od wyroku Sądu Rejonowego w G. wydanego w sprawie I C (...) odpowiedzialność pozwanego M. S. (1) upatrywał właśnie w treści art. 407 k.c. w zw. z art. 898 § 2 k.c. i ostatecznie stwierdził, że nie dają podstaw do uwzględnienia apelacji .

Sąd ten wskazał, że w sytuacji, gdy obdarowany małżonek rozporządzi nieodpłatnie przedmiotem darowizny na rzecz współmałżonka do jego majątku osobistego nie może budzić wątpliwości kwestia możliwości zwrotu darowanej nieruchomości, albowiem jest on osobą trzecią. Podstawę prawną żądania przez darczyńcę zwrotu przedmiotu darowizny, która na skutek kolejnej darowizny dokonanej przez obdarowanego z „osobą trzecią” weszła do majątku osobistego tej osoby, będzie stanowił art. 407 k.c. w związku z art. 898 § 2 k.c. zdanie pierwsze.

Wskazał, że jedynie, co do zasady, pozwany M. S. (1) jako „osoba trzecia” w rozumieniu art. 407 k.c. jest legitymowany biernie w sprawie o wydanie korzyści w naturze.

Zasadą wynikającą z art. 407 k.c. w zw. z art. 405 i 898 § 2 zd. 2 k.c., jest wydanie korzyści w naturze. To oznacza, że razie skutecznego odwołania darowizny własności rzeczy (nieruchomości) zwrot przedmiotu darowizny powinien nastąpić w naturze, a więc w odniesieniu do nieruchomości powinno nastąpić przeniesienie jej własności na darczyńcę.

W realiach niniejszej sprawy odwołanie umowy darowizny przez powodów nie zostało jednak uznane za skuteczne.

Brak podstaw do zobowiązania pozwanego do złożenia oświadczenia o przeniesieniu własności nieruchomości na powodów skutkuje także brakiem podstawy do nakazania mu ich wydania.

Powodowie nie odzyskali bowiem prawa własności przedmiotu sporu, nie mają legitymacji do żądania ich wydania na podstawie art. 222 k.c. i w tym zakresie powództwo należało oddalić.

Nie zasługiwało również na uwzględnienie, żądanie powodów ustalenia, że użytkowanie udziału wynoszącego 1/2 część nieruchomości, składającej się z działek o numerach ewidencyjnych (...), dla której Sąd Rejonowy w K. prowadzi księgę wieczystą nr (...), ustanowione w § 4 umowy darowizny, zawartej przed notariuszem A. W. w P. w dniu 07 lipca 2005 roku aktem notarialnym za rep. A nr (...), wygasło wskutek niewykonywania przez lat dziesięć stosownie do art. 255 k.c.

Wskutek wygaśnięcia użytkowania powstaje obowiązek zwrotu właścicielowi przedmiotu użytkowania w takim stanie, w jakim powinien się znajdować stosownie do przepisów o wykonywaniu użytkowania (art. 262 k.c.).

Jak stanowi art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Uwzględnienie powództwa zgodnie z art. 189 wymaga spełnienia dwóch podstawowych przesłanek, tj. istnienia interesu prawnego w żądaniu udzielenia ochrony prawnej przez wydanie wyroku ustalającego oraz istnienia bądź nieistnienia danego stosunku prawnego bądź prawa.

Interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. to obiektywna (czyli rzeczywiście istniejąca), a nie tylko hipotetyczna (czyli w subiektywnym odczuciu strony) potrzeba prawna uzyskania wyroku odpowiedniej treści występująca wówczas, gdy powstała sytuacja rzeczywistego naruszenia albo zagrożenia naruszenia określonej sfery prawnej. Praktycznie rzecz biorąc, interes prawny występuje wtedy, gdy sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości, a jednocześnie interes ten nie podlega ochronie w drodze innego środka (wyroki SN: z dnia 4 października 2001 r., I CKN 425/00, LEX nr 52719; z dnia 8 maja 2000 r., V CKN 29/00, LEX nr 52427; z dnia 9 lutego 2012 r., III CSK 181/11, OSNC 2012, nr 7-8, poz. 101; z dnia 14 marca 2012 r., II CSK 252/11, OSNC 2012, Nr 10, poz. 120; z dnia 19 września 2013 r., I CSK 727/12, LEX nr 1523363; wyrok SA w Poznaniu z dnia 5 kwietnia 2007 r., III AUa 1518/05, OSA 2008, z. 9, poz. 30; postanowienie SA w Poznaniu z dnia 28 września 2012 r., I ACz 1611/12, LEX nr 1220598).

Wobec nieuwzględnienia pozostałych żądań zawartych w pozwie powodowie nie mieli interesu prawnego w żądaniu ustalenia nieistnienia tego prawa i na podstawie art. 189 k.p.c. należało oddalić powództwo także w tej części.

Z uwagi na fakt, iż powodowie przegrali spór, w punkcie 2 wyroku Sąd zasądził od nich na rzecz powoda, na podstawie art. 98, 100 i 105 k.p.c. kwotę 7200,00 złotych tytułem minimalnego wynagrodzenia ustanowionego w sprawie pełnomocnika zgodnie ze stawką minimalną, obowiązująca w chwili wniesienia pozwu, przyjętą w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia wynagrodzenie pełnomocnika określone na podstawie § 2 ust.6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.), kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.